

Hannelore

*

Próbálok úgy tartani
a cigarettát a számban,
ahogy az anyám tartotta.
Hátha ez megvéd
önmagamtól, és ő leszek.
Akkor tudom, mire
kell számítanom.
Így, magamtól, félek.

*

Majd én kijavítom,
mindent kijavítok,
újraélem, újraírom
anyám minden hibáját,
a kettőnk életét.
Most más lesz,
okosabb vagyok.

*

Nem találok férjet.

Két kézre várok,
mint az a befejezetlen
kerítés:

kilátástalanul.
Két kézre vágyok,
hogy újradefiniáljon,
új nevet adhassak
magamnak.

*

A kertben ülök.
Tudom, a hegy mögött
még fény van,
most a hegy oldalát süti
a nap.
Látni az égszéli szikrákat
az elcsukló fényben,
a hegy mögött
egy város fekszik,
tudom, hogy várna rám
ott valami boldogság,
csak át kéne menni
a hegy másik oldalára.

*

Kire hagyjam anyámat?

*

A hegy mögött
férjek érnek haza munkából,
csecsemők visítanak,
egy asszony most dobja szemétkébe
az alma héját,
valakinek a szemét most nyomják ki,
valaki térdeit most szorítja kékre
egy túlzásba eső ember keze,
valaki valahol vár
rám.

*

Nézem anyám
elfáradt arcát,
ahogy a ráncokat dörzsöli
öklével a szeme körül.

Anyám összes ránca
én vagyok.

A keze néha beleremeg
a csésze súlyába.
Húzza a föld alá
a fáradtság,
nekem mindig félrevert
a szívem, ha félrenyel
és köhög.

Anyám
fuldoklása vagyok.
Apám a nevetése volt.

*

Nem tudom,
hogy a kezemben
hol ér véget anyám keze,
és hol kezdődök én.

*

Anyám beszél belőlem,
néha hallom a hangomban
a hangját. A tekintetemben
is otthagya magát,
nem látok tőle.